

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.429 van 19 april 2016
in de zaak 212.667/XIV-35.663**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Jan Van Rijswijcklaan 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGR/JUR
gevestigd te 1050 Brussel
Kroonlaan 145/A

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 juni 2014, strekt tot de nietigverklaring van “het besluit van 11 maart 2014 van de Directie van de interne dienst voor preventie en bescherming op het werk: Arbeidsgeneeskunde – Rekrutering, waarbij de kandidatuur van [verzoeker] voor een operationele functie bij de politie niet werd weerhouden en [verzoeker] ongeschikt werd verklaard voor een functie bij de politie”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 228.655 van 6 oktober 2014 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord in gediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 december 2015.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Evi Mees, die *loco* advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst verschijnt voor verzoeker, en adviseur Ruben Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn weergegeven in het arrest van de Raad van State nr. 228.655 van 6 oktober 2014.

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep

4. Verzoeker vordert de nietigverklaring van de beslissing van 11 maart 2014 van de directie van de interne dienst voor preventie en bescherming op het werk: Arbeidsgeneeskunde - Rekrutering waarbij zijn kandidatuur voor een operationele functie bij de politie niet wordt weerhouden en waarbij hij ongeschikt werd verklaard voor een functie bij de politie (hierna: de bestreden beslissing).

Zoals hierna zal blijken (*infra*, punten 5 tot 7) en anders dan de verwerende partij voorhoudt, is de brief van 19 mei 2014 die, steeds volgens de verwerende partij, de bestreden beslissing van 11 maart 2014 heeft “aangevuld en bevestigd”, geen eindbeslissing.

Er is dan ook geen reden om het voorwerp van het beroep tot de brief van 19 mei 2014 die slechts een toelichting betreft, uit te breiden.

Het beroep wordt dan ook enkel onderzocht in de mate dat het betrekking heeft op de beslissing van 11 maart 2014.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie wat het voorwerp van het beroep betreft

5. De verwerende partij voert in haar memorie van antwoord aan dat de bestreden beslissing geen eindbeslissing is zodat het geen voor de Raad van State aanvechtbare bestuurshandeling betreft. Zij zet in essentie uiteen dat de eindbeslissing in de brief van 19 mei 2014 vervat ligt waarbij de verwerende partij antwoordt op een aan haar bij brief van 14 mei 2014 gericht verzoek om verduidelijking wat de motieven van de bestreden beslissing betreft. Zij stelt dat de beslissing van 19 mei 2014 de (bestreden) beslissing van 11 maart 2014 heeft “aangevuld en bevestigd”. Zij wijst er op dat deze beslissing duidelijk stelt: “We

bevestigen hierbij onze beslissing zoals meegedeeld in ons schrijven van 3 april 2014”. Uit deze duidelijke bewoordingen en de uitgebreide motivering blijkt genoegzaam dat een nieuwe beslissing werd genomen en dat verzoeker van deze nieuwe beslissing kennis had op het ogenblik dat hij zijn verzoek tot schorsing en vernietiging heeft ingesteld. Zij stelt nog dat de brief van verzoeker van 14 mei 2014, een willig beroep tegen de bestreden beslissing betreft “op basis van het gegeven dat een onvoldoende motivering zou zijn opgenomen in de bestreden beslissing”. Op basis van dat verzoek heeft de (dienst arbeidsgeneeskunde van de) verwerende partij geoordeeld een tweede beslissing te moeten nemen waarbij de zaak werd heroverwogen. Zij besluit dan ook dat “[g]ezien deze tweede beslissing de eindbeslissing is, deze procedure geen voorwerp meer [heeft]”. Verzoeker had de nieuwe beslissing reeds ontvangen vooraleer hij huidig beroep heeft ingesteld zodat hij onzorgvuldig is geweest door de beslissing van 19 mei 2014 niet aan te vechten. Het voorwerp van het beroep kan dan ook niet uitgebreid worden tot de “eindbeslissing” van 19 mei 2014. Verzoeker heeft geen enkel belang bij de vernietiging van de beslissing van 11 maart 2014 aangezien deze de beslissing van 19 mei 2014 ongemoeid laat.

In haar laatste memorie herneemt de verwerende partij haar exceptie en herhaalt dat wel degelijk een eindbeslissing na willig beroep voorligt. Zij leidt dat af uit het gegeven dat verzoeker in zijn brief van 14 mei 2014 te kennen gaf de beslissing te betwisten, evenals de motieven ervan. Bij het verweer tegen het enig middel vermeldt zij nog dat er “een duidelijke lijn moet worden getrokken”: ofwel vormt enkel de bestreden beslissing het voorwerp van het beroep en is de procedure evident zonder belang (omwille van de tussengekomen nieuwe beslissing van 19 mei 2014 die niet werd aangevochten), ofwel wordt het voorwerp van het beroep uitgebreid tot de beslissing van 19 mei 2014 maar moet tevens de motivering in die beslissing bij de beoordeling van de zaak worden betrokken.

Beoordeling

6. De bestreden beslissing van 11 maart 2014, zoals aan verzoeker meegedeeld bij nota van 3 april 2014, vermeldt de mogelijkheid om er tegen een beroep bij de Raad van State in te dienen. Voor de verwerende partij was dit wel degelijk een eindbeslissing. Anders dan de verwerende partij voorhoudt, kan de brief van verzoeker van 14 mei 2014 geenszins worden beschouwd als een willig beroep waarover de verwerende partij na een nieuw onderzoek heeft beschikt. In die brief wordt immers geen verzoek tot heroverweging geformuleerd. Wel integendeel, in die brief wordt duidelijk gesteld dat verzoeker overweegt een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State in te dienen en dat hij met dat oogmerk, onder verwijzing naar de regelgeving en beginselen inzake de openbaarheid van bestuur, om uitleg bij de bestreden beslissing verzoekt, evenals om hem een aantal stukken te bezorgen waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen opdat hij “daadwerkelijk kan nagaan na analyse van de gegevens van het administratief dossier of hij gebruik kan maken van zijn recht om jurisdictioneel beroep in te stellen bij de Raad van State”. Uit de stukken van het administratief dossier mag worden afgeleid dat ook de verwerende partij dat destijds zo heeft beoordeeld. De brief van 19 mei 2014 waarin zij thans een eindbeslissing, na heroverweging op willig beroep ziet, vermeldt niet, zoals de bestreden beslissing dat wel doet, dat er tegen een beroep bij de Raad van State kan worden ingediend. Het argument van de verwerende partij dat verzoeker in de brief van 14 mei 2014 te kennen gaf het niet eens te zijn met de beslissing en haar motieven en dat om die reden daarin een verzoek tot heroverweging moet worden gezien, kan niet worden gevolgd. Het is juist dat verzoeker met die brief te kennen gaf dat hij die beslissing betwist maar hij gaf tevens te kennen welke de finaliteit van zijn aanvraag was, met name om, onder verwijzing naar de openbaarheid van bestuur, met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De e-mail van 19 mei 2014 waarbij de verwerende partij meedeelt dat verzoeker dezelfde dag een aangetekend schrijven werd bezorgd “met een uitvoerige motivatie” vermag daaraan geen afbreuk te doen.

7. De exceptie wordt verworpen.

Exceptie wat het belang van verzoeker betreft

8. De verwerende partij betwist in haar memorie van antwoord het belang van verzoeker. Zij meent dat de bestreden beslissing verzoeker niet uitsluit van de “reguliere arbeidsmarkt” zodat het beweerde financieel nadeel niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing. Zij meent dat er ook geen moreel nadeel is aangezien het inherent is aan de deelname aan een selectieprocedure dat een kandidaat wordt beoordeeld en dat die beoordeling negatief kan zijn. Bovendien blijft de beslissing strikt vertrouwelijk zodat ze geen externe gevolgen heeft. Zij meent nog dat niet kan worden aanvaard dat “alleen al door het instellen van een procedure bij de Raad van State reeds [blijkt] dat een beslissing als ‘grievend’ wordt ervaren, anders zou geen beroep tegen de beslissing worden ingesteld”. Dat aanvaarden maakt het aspect ‘belang’ volledig overbodig.

Beoordeling

9. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van de exceptie op grond van de overweging dat het niet slagen in de selectieprocedure voor verzoeker rechtstreeks tot gevolg heeft dat hij geen loopbaan bij de politie kan aanvatten wat een economisch en financieel nadeel meebrengt. Evenmin kan in redelijkheid worden betwist dat de negatieve uitlatingen over de persoonlijkheid van verzoeker door hem als grievend worden ervaren en hem een moreel nadeel berokkenen. Het gegeven dat deze beoordeling strikt vertrouwelijk blijft en extern geen gevolgen heeft, doet hieraan geen afbreuk.

Als de verwerende partij in het auditoraatsverslag daarover kan lezen dat de door haar ingeroepen exceptie ongegrond is en zij daarin geen reden ziet om vervolgens in haar laatste memorie hierop te antwoorden, begrijpt de Raad van State uit die proceshouding dat de verwerende partij zich niet langer tegen de ontvankelijkheid van het beroep verzet wat het belang van verzoeker bij de vernietiging van de bestreden beslissing betreft.

10. De exceptie wordt verworpen.

VI. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

11. Verzoeker roept in zijn enig verzoekschrift de schending in “van artikel 4.1.15, 3° en 4.1.16 KB van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (RPPol), van artikelen 4.7,12°, 4.8, voorlaatste lid, *juncto* bijlage 4bis, en van artikel 4.9 van het ministerieel besluit van 28 december 2001 tot uitvoering van sommige bepalingen van [het KB] van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (UBPol), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, en uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag”.

Verzoeker zet uiteen dat krachtens artikel IV.1.15 RPPol de selectieprocedure drieledig is. Zij bestaat uit een cognitieve proef, een persoonlijkheidsproef en een fysiek-medische proef. Verzoeker is van de eerstgenoemde proef vrijgesteld en geslaagd voor de tweede zodat enkel de fysiek-medische geschiktheidsproef nog relevant was met dien verstande dat verzoeker geslaagd was voor de fysieke proeven zodat enkel nog het onderzoek naar de medische geschiktheid enige relevantie vertoont. Krachtens artikel IV.7.12° UBPol moet in dat kader onder meer het neuro-psychiatrisch

stelsel van de kandidaat worden onderzocht waaronder het zenuwstelsel (artikel IV.8, voorlaatste lid UBPol, *juncto* bijlage 4bis van het UBPol). Uit die bijlage 4bis blijkt welke geestelijke aandoeningen leiden tot ongeschiktheid. Een niet-verbale leerstoornis (hierna: NLD) kan niet worden gekwalificeerd als een grond op basis waarvan verzoeker ongeschikt zou moeten worden verklaard. Dat is slechts het geval bij “zeer ernstige neurologische en psychiatrische aandoeningen [...] die het functioneren als politie-inspecteur hypothekeren”. Bovendien vereist de genoemde bijlage 4bis dat alle aandoeningen van het zenuwstelsel individueel worden beoordeeld.

Verwijzend naar rechtspraak zet verzoeker vervolgens uiteen dat in het kader van een ongeschiktheidsverklaring na een fysiek-medisch geschiktheidsonderzoek niet afdoend is gemotiveerd de beslissing die tot ongeschiktheid concludeert met vermelding dat zij is genomen “na analyse van de resultaten van het klinisch onderzoek, na analyse van de technische onderzoeken, rekening houdende met de resultaten van de potentialiteitstest en na het medisch-psychologisch onderzoek”. Evenmin is aan de motiveringsplicht voldaan door de toelichtingen die werden meegedeeld met het aangetekend schrijven van 19 mei 2014 aangezien de motieven van de beslissing moeten worden opgenomen in de beslissing zelf en een substitutie van motieven niet is toegestaan. Bovendien blijken die verboden gesubstitueerde motieven meegedeeld in de toelichting van 19 mei 2014 strijdig met eerdere vaststellingen in de persoonlijkheidsproef waarvoor verzoeker nochtans gunstig werd beoordeeld. Hij ziet daarin ook een schending van het vertrouwensbeginsel. Tot slot, kan de verwerende partij te dezen niet volstaan met een motivering door verwijzing naar verslagen of stukken aangezien, hoewel verzoeker daarom heeft verzocht, de stukken of verslagen niet aan verzoeker werden meegedeeld.

Verzoeker verwijt de verwerende partij tevens een onzorgvuldige besluitvorming die precies heeft geleid tot de hiervoor uiteengezette gebrekkige motivering. De verwerende partij heeft geen zorgvuldige, daadwerkelijke individuele beoordeling gemaakt van de

psychiatrische toestand van verzoeker. Zij heeft zich slechts gesteund op een medisch verslag van 31 december 2007, zijnde een verslag van zes en een half jaar oud dat aan de verwerende partij, op haar verzoek, door verzoeker is overgemaakt. Er is geen recent medisch onderzoek door de verwerende partij verricht door toedoen van een daartoe aangestelde gekwalificeerde persoon; evenmin heeft zij verzoeker de mogelijkheid geboden om recentere gegevens bij te brengen die aantonen dat zijn neuropsychologische toestand ten opzichte van 2007 fundamenteel gewijzigd is. Dat is des te onbegrijpelijker nu uit het verslag van klinisch psychologe E.H. van 6 december 2013, waaromtrent de verwerende partij wel degelijk kennis had, genoegzaam blijkt dat verzoeker gunstig evolueerde, zijn therapie is stopgezet en de prognose zowel op de korte als de lange termijn gunstig was.

In zijn memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd waar zij in haar memorie van antwoord tracht aan te tonen dat haar beslissing niet enkel zou zijn gesteund op het verslag van 2007 doch (vooral) op het verslag van klinisch psychologe E.H. van 2013. Zij kan evenmin voorhouden dat het verslag van 2013 de vaststellingen van 2007 bevestigt. Dat is immers niet juist. Uit het verslag van 2013 blijkt immers dat verzoeker niet meer leidt aan stemmingswisselingen, dat therapie niet meer nodig was en dat de prognose zowel op korte als lange termijn gunstig was. In het verslag van 2007 was overigens slechts sprake van een vermoeden van NLD in comorbiditeit met autisme.

12. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord dat verzoeker “de feiten niet altijd geheel correct voorstelt”. Zo meent zij, anders dan verzoeker voorhoudt, dat het verslag van klinisch psychologe E.H. van 2007 getuigt van een uitgebreid en niet van een kort onderzoek, dat uit het verslag van 2013 enkel blijkt dat de therapie voorlopig werd stopgezet gegeven de gunstige evolutie en eruit blijkt dat in 2013 nog steeds sprake was van “stemmingswisselingen en een opgejaagd gevoel”, dat er door de verwerende partij wel degelijk, in aanwezigheid van een psycholoog, een bijkomend

onderzoek werd uitgevoerd op 11 maart 2014 en dat er geen onverenigbaarheid is tussen de resultaten van de persoonlijkheidstests eensdeels en de beslissing aangaande de psycho-medische geschiktheid. De persoonlijkheidsproef peilt immers naar de houding tegenover anderen tijdens een groepsproef (zoals stressbestendigheid, omgaan met kritiek) maar deed geen uitspraak over het aspect van de emoties in functie van probleemsituaties, al valt op dat verzoeker nooit goed scoort voor coping. Kortom, haar kan geen onzorgvuldige besluitvorming worden verweten: op 11 maart 2014 heeft een bijkomend onderzoek plaatsgevonden, in aanwezigheid van een psycholoog. De ontbrekende stukken (verslagen van 2007 en 2013) werden opgevraagd, op 3 april 2014 wordt verzoeker in kennis gesteld van de bestreden beslissing en op 19 mei 2014, in antwoord op het willig beroep van verzoeker van 14 mei 2014, werd na heroverweging, een nieuwe beslissing genomen, met aandacht voor een optimale motivering. Die bevestigende beslissing werd aan verzoeker meegedeeld op 19 mei 2014.

De verwerende partij betwist voorts de “bijzondere lezing” die verzoeker aan bijlage 4bis UBPol geeft. In essentie stelt zij dat aandoeningen aan het zenuwstelsel en psychiatrische aandoeningen weliswaar individueel moeten worden beoordeeld - wat te dezen is gebeurd -, doch dat het voorts, behoudens in de specifiek opgesomde gevallen die automatisch tot ongeschiktheid leiden, de verwerende partij toekomt te beoordelen of de aandoening tot ongeschiktheid leidt, met inachtneming van het redelijkheidsbeginsel. Zij verwijst naar de “eindbeslissing” van 19 mei 2014 waaruit wel degelijk blijkt dat er “een link” kan worden gemaakt tussen het vastgestelde probleem en het risico voor het uitoefenen van het ambt. De verwerende partij meent dat het haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij geen rekening heeft gehouden met een verslag van E.H. van 30 april 2014 nu dat door verzoeker niet werd overgemaakt. Zij stelt nog dat verzoeker uit het verslag van psychologe E.H. van 2013 geen verdere gevolgtrekkingen mag trekken dan de lezing van dat verslag toelaten (een voorlopige stopzetting van therapie staat niet gelijk aan een “echte” remissie).

Wat de schending van de formelemotiveringsplicht betreft, verwijst ze naar haar uiteenzetting betreffende het voorwerp van het beroep. De niet bestreden beslissing van 19 mei 2014 is de eindbeslissing. Daarnaast meent ze dat de beoordeling van het enig middel door het in het kader van de schorsingsprocedure uitgebrachte auditoraatsverslag, niet kan worden gevolgd. De verwerende partij meent dat het verslag van psychologe E.H. van 2007 niet kan worden beschouwd als een ondienstige diagnose. Het is immers gebaseerd op een uitgebreid onderzoek. Het is evenmin juist dat na het verslag van 2007 niets de diagnose van NLD in comorbiditeit met autisme bevestigt. Zij ziet bevestigingen in het verslag van 2013 waarin bijvoorbeeld nog steeds sprake is van “opgejaagd gevoel” en andere door de verwerende partij op 11 maart 2014 gedane vaststellingen zoals het gebruik van een antidepressivum, enz... De verwerende partij besluit dat gelet op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad van State, de verwerende partij genoegzaam heeft aangetoond dat een zorgvuldige beoordeling werd verricht.

13. In haar laatste memorie brengt de verwerende partij geen wezenlijk nieuwe argumenten aan. Zij benadrukt dat het verslag van 2013 niet correct wordt weergegeven, dat er gevolgtrekkingen uit worden afgeleid die dat verslag niet toelaten en dat de diagnose van 2007 steun en bevestiging vindt in de verslagen van psychologe E.H. van 2013 en 2014. De combinatie van het verslag van 2007 samen met de bevestiging van vele symptomen in 2013 en 2014, vormen volgens haar een deugdelijke grond.

Beoordeling

14. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

15. Voorts houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Het is slechts wanneer een zorgvuldige besluitvorming heeft plaats gevonden dat de werkelijk bestaande en concrete feiten de beslissing zullen kunnen schragen of, ander geformuleerd, dat zij steun vindt in motieven die de beslissing kunnen schragen.

16. De bestreden beslissing luidt:

“De directeur van de dienst Recruitering en Selectie verzoekt mij U op de hoogte te brengen van de beslissing betreffende Uw geschiktheid die genomen werd op 11.03.2014.

- na analyse van de resultaten van het klinisch onderzoek;
- na analyse van de technische onderzoeken;
- na het bijkomend onderzoek van 11.03.2014

U werd ONGESCHIKT verklaard voor een functie bij de politie.

Deze beslissing werd genomen omwille van de volgende vaststelling(en):

Diagnose van niet verbale leerstoornis in comorbiditeit met autisme.”

17. Krachtens artikel IV.7., 12°, UBPol onderzoekt de fysiek-medische geschiktheidsproef bedoeld in artikel IV.I.15, eerste lid, 3°, RPPol, het neuro-psychiatrisch stelsel. Artikel IV.8, eerste lid, 2°, a), UBPol bepaalt dat het medisch onderzoek (onder meer) een klinisch onderzoek omvat.

De bijlage 4bis bij het UBPol die overeenkomstig artikel 4.8, derde lid, UBPol, de lijst van de medische criteria bevat, vermeldt onder de titel “het zenuwstelsel” - en dit geldt voor alle in die bijlage 4bis vermelde aandoeningen van het zenuwstelsel, dat “[a]lle aandoeningen van het zenuwstelsel individueel worden beoordeeld”. Wat de psychiatrische aandoeningen betreft, die zoals gezegd individueel moeten worden beoordeeld, worden in bijlage 4bis de aandoeningen opgesomd die “leiden tot ongeschiktheid”. Het betreft de “geestelijke aandoeningen die een plotse bewustzijnsstoornis, een dissociatieve of een acute stoornis van de hersenfuncties kan veroorzaken, zich uitend in een afwijkend gedrag, een plots verlies van het normaal functioneren, een stoornis in het oordeels-, aanpassings- of perceptievermogen of de psychomotorische reacties van de kandidaat kunnen verstoren”, evenals “manisch depressief syndroom/schizofrenie/persoonlijkheidsstoornissen met nadelige beïnvloeding van het oordeelsvermogen”.

Artikel 4.9, UBPol, tot slot, bepaalt dat op basis van “de anamnestiche, klinische en technische gegevens evenals van een medische vragenlijst ingevuld door de kandidaat” een preventieadviseur-arbeidsgeneesheer aangewezen door de directeur van de directie van de interne dienst voor preventie en bescherming op het werk van de federale politie, een kandidaat voor het politieambt op medisch vlak ofwel geschikt, ofwel tijdelijk ongeschikt, ofwel ongeschikt verklaart. De preventieadviseur-arbeidsgeneesheer deelt vervolgens de beslissing aan de kandidaat mee binnen de tien dagen na de datum van die beslissing. De kandidaat die tijdelijk ongeschikt of ongeschikt wordt verklaard, wordt schriftelijk in kennis gesteld van de reden van zijn ongeschiktheid.

18. Uit de tekst van de bijlage 4bis bij het UBPol, samen genomen met artikel IV.9, eerste lid, van hetzelfde besluit, volgt dat de preventieadviseur-arbeidsgeneesheer bij het nemen van de beslissing, “alle aandoeningen van het zenuwstelsel” individueel moet beoordelen. Hij dient zulks te doen op basis van de anamnestiche, klinische en technische gegevens evenals van een medische vragenlijst ingevuld door de kandidaat.

19. Anders dan wat de verwerende partij betoogt, blijkt te dezen, zoals hierna wordt uiteengezet, uit de bestreden beslissing niet, minstens niet afdoende, waarom “na analyse van de resultaten van het klinisch onderzoek, na analyse van de technische onderzoeken en na het bijkomend onderzoek van 11 maart 2014” in de bestreden beslissing tot ongeschiktheid wordt geconcludeerd, namelijk waarop de “diagnose van non verbale leerstoornis in comorbiditeit met autisme” is gesteund.

De verwerende partij heeft aan verzoeker ondanks zijn uitdrukkelijke vraag geen stukken meegedeeld betreffende het klinisch onderzoek en de technische onderzoeken.

De bestreden beslissing moet aldus worden geacht enkel te steunen op de stukken die zich in het administratief dossier bevinden, namelijk 1) het verslag van 31 december 2007 van klinisch psychologe E. H. over het onderzoek waaraan verzoeker op 13-jarige leeftijd onderworpen werd en waarin besloten wordt dat verzoeker lijdt aan een Niet-Verbale Leerstoornis, waarbij er waarschijnlijk sprake is van comorbiditeit met (een zekere mate van) autisme, 2) het verslag van dezelfde klinisch psychologe van 6 december 2013 nadat verzoeker voor een aantal maanden terug op haar diensten een beroep had gedaan wegens stemmingswisselingen en een opgejaagd gevoel, en waarin gelet op het gunstige verloop van de symptomen en omdat verzoeker heeft geleerd hoe hij moeilijke emoties kan aanvaarden, wordt besloten dat de therapie voorlopig wordt stopgezet en dat de prognose gunstig is zowel op korte als lange termijn, en 3) het verslag van het bijkomend psycho-medisch onderzoek door psychologe E.V.R.

van 11 maart 2014 waarin onder meer besloten wordt dat coping, meer specifiek m.b.t. het verwerken van emoties, een aandachtspunt blijft en dat uit de door verzoeker neergelegde verslagen blijkt dat hij door een psychiater werd gediagnosticeerd met NLD en autisme in comorbiditeit, redenen waarom hij ongeschikt verklaard wordt. Aangezien geen andere stukken met resultaten van klinisch of technisch onderzoek (waar de mededeling van de bestreden beslissing naar verwijst) voorliggen, steunt de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze enkel op de drie voornoemde stukken.

20. Ten aanzien van het eerste verslag van klinisch psychologe E.H. van 31 december 2007 blijft, ondanks hetgeen de verwerende partij in haar laatste memorie stelt, de vaststelling overeind dat het verslag meer dan 6 jaar oud is. Bovendien was verzoeker op dat tijdstip 13 jaar en nog in volle ontwikkeling, zodat minstens de vraag rijst of dit verslag ten aanzien van de medische geschiktheid van verzoeker, die op het ogenblik van dat verslag nog adolescent was, meer dan zes jaar later de beslissing nopens zijn ongeschiktheid kan schragen. Dit geldt des te meer nu dat verslag erg genuanceerd is wat de “definitieve” diagnose “autisme” betreft. Er wordt gewag gemaakt van een “vermoeden dat er kenmerken aanwezig zijn van een autismspectrumstoornis” en “er voldoende reden is om aan te nemen dat er problemen zijn die gekaderd kunnen worden binnen het autismspectrum”. In het besluit staat vermeld: “[h]oewel er ook evidentie wordt gevonden voor autisme, is het niet helemaal duidelijk of dit inherent is aan de Niet-Verbale Leerstoornis of een apart syndroom is. Maar waarschijnlijk is er sprake van comorbiditeit (samengaan) van beide stoornissen”. Klinisch psychologe E.H. besluit in haar verslag nog dat het belangrijk is dat verzoeker “Remedial Teaching” krijgt en “geholpen wordt met sociale vaardigheden”.

Het is volstrekt onduidelijk waarom in het verslag van het bijkomend onderzoek van 11 maart 2014 onomwonden wordt gesteld dat bij verzoeker autisme gediagnosticeerd werd door een psychiater. Immers die diagnose werd niet met zekerheid vastgesteld en bovendien gebeurde dit niet door

een geneesheer-psychiater, maar door een klinisch psychologe. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij in haar memorie van antwoord met betrekking tot de diagnose van 2007 nog stelt dat noch de psychologe, noch een andere deskundige tot vandaag heeft vastgesteld dat deze diagnose incorrect is. Weliswaar heeft klinisch psychologe E.H. in een bijkomend verslag van 30 april 2014, dit is na de bestreden beslissing, haar visie bijgesteld in die zin dat verzoeker weinig of geen kenmerken van een autismespectrumstoornis vertoont en dat de kenmerken van NLD minder tot uiting komen, zodat de verzoeker normaal functioneert doch hiervan had de verwerende partij geen kennis op het ogenblik van de bestreden beslissing. Dat neemt echter geenszins weg dat de verwerende partij de zaken omkeert: het kwam immers haar toe aan te tonen dat de diagnose van 2007 op het ogenblik van de bestreden beslissing nog steeds geldig is, te meer daar eensdeels er in 2007 een genuanceerd oordeel werd geveld met betrekking tot de comorbiditeit met autisme en anderdeels uit het verslag van klinisch psychologie E.H. van 6 december 2013 waarover de verwerende beschikte op het ogenblik van de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker haar opnieuw kwam opzoeken in augustus 2013 omwille van stemmingswisselingen en een opgejaagd gevoel, doch de therapie voorlopig werd stopgezet omwille van het gunstige verloop en de gunstige prognose zowel op korte als op lange termijn. Wat het verslag van het bijkomend onderzoek van 11 maart 2014 door de verwerende partij betreft moet opgemerkt worden dat dit verslag gebaseerd is, enerzijds op het verslag van psychologe E.H. van 31 december 2007 waarvan reeds is vastgesteld dat dit geen deugdelijke basis voor de bestreden beslissing kan bieden, en anderzijds op de vaststelling dat “coping”, meer specifiek met betrekking tot het verwerken van emoties, een aandachtspunt blijft voor verzoeker. Wat dit laatste aspect betreft, stelt de verwerende partij in haar memorie van antwoord dat het een ander soort “coping” is, dan de “coping” die aan bod komt in het persoonlijkheidsonderzoek dat plaatsvond op 24 september 2013 en waarvoor verzoeker slaagt met vermelding “de kandidaat bezit het potentieel om de persoonlijkheidskenmerken te ontwikkelen die hem toelaten om bedoeld ambt bij de politie uit te oefenen”. Er blijkt niet, minstens niet duidelijk, waarom het “een ander aspect” van coping betreft die “los staat van de persoonlijkheidsproef”.

21. Uit wat voorafgaat blijkt dat de stukken van het administratief dossier waarop de Raad van State vermag acht te slaan, de beslissing niet op afdoende wijze kunnen schragen.

22. Tot slot, mag met de voor het eerst in de processtukken uitgedrukte motieven geen rekening worden gehouden.

VII. Anonimisering

23. Verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt “het besluit [...] van 11 maart 2014 van de Directie van de interne dienst voor preventie en bescherming op het werk: Arbeidsgeneeskunde – Rekrutering, waarbij de kandidatuur van [verzoeker] voor een operationele functie bij de politie niet werd weerhouden en [verzoeker] ongeschikt werd verklaard voor een functie bij de politie”.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 840 euro, die verschuldigd is aan verzoeker.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien april tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques